

WAT VOORAF GING.....

Weken van voorbereiden, verontrustende berichten vanuit Nepal.
80 kilo extra bagage inclusief de kunstwerken naar Schiphol gebracht.
Al met al: gemengde gevoelens.
Gerda en Ineke die toch niet meegaan, vanwege de ziekte van Ineke.
De onrust in Nepal en toch zin om te gaan en iedereen weer te zien.

WOENSDAG 12 APRIL.

Alle kinderen en kleinkinderen geknuffeld.
Tassen gepakt en weer kan alles niet mee!
We moeten schiften en na nog een aantal telefoontjes om 2 uur naar Ingrid.
Even lekker met Floor gespeeld en koffie gedronken en toen op weg naar Schiphol.
Tassen inchecken en alles loopt goed. We kregen nog een sms-je van Sven.
Travellers cheques gekocht en daarna lekker in een lege wachtkamer aan de wijn en broodjes.
Om half 7 naar gate D 22 en dan wordt Co gefouilleerd, want het lampje brandde.
Het bleek in zijn schoenen te zitten.
Naar Londen en 2 ½ uur later naar Bahrein.
We zitten tegen de wand van de toiletten en dat zit niet fijn.
Goed eten en drinken en na 6 ½ uur zijn we in Bahrein. Daar moeten we 1 uur wachten en dan op weg naar Kathmandu.
Het vliegtuig is afgeladen met Nepalezen die weer naar huis vertrekken, na in de Oosterse Emiraten gewerkt te hebben.
Er zijn maar een paar toeristen.
Op Tribhuvan de tassen gehaald en een visum gekocht en daar was Madan, die klaar stond met de bekende sjaaltjes om ons te verwelkomen.
Het is hier behoorlijk warm en we hebben nog gekeken of de 80 kilo er ook was, maar dat was niet zo.
Als we in Souvenir Guesthouse aankomen, is daar Samjhana met de kleine Pratyus, die door iedereen met babu wordt aangesproken.
Lekker in de tuin een koud biertje en daar zijn de 4 Hollandse meiden: Esther, Marijon, Gerdine en Paulien met bloemenkransen voor ons.
Jos komt ook nog even gedag zeggen en dan eerst onder de douche.
We hebben weer de grote kamer, vanwege de extra bagage.
Geld gewisseld en op weg naar New Orleans Café om met Gunther en Claudia te eten.
Zij gaan morgen weer naar huis, na weer een paar maanden hier te zijn geweest.
De jongens in New Orleans begroeten ons vrolijk en we zien Niek Groenewoud ook nog even.
Lekker gegeten en afscheid van het Duitse stel en terug naar SG.
Wijntje op de kamer en dan lekker naar bed.
Het was een vermoeiende dag!



VRIJDAG 14 APRIL.

Het is vandaag Nieuwjaar voor de Nepalezen: 2063.

Lang en lekker geslapen, hoewel het wel weer wennen is die harde bedden.

Ontbijt in Pumpernickel bakery en schoudertas gekocht.

Toen richting Tibet Guesthouse om Ghyamjo te vinden en we vonden hem in zijn winkeltje.

Thee gedronken en wat spullen besteld.

We kregen allebei een kettinkje cadeau en ik heb een armband gekocht.

Hij had nog een mooi verhaal over klankschalen: als je een klankschaal 7 minuten op je buik legt terwijl je ligt met een lage toon is dat ontspannend en je bloed gaat goed stromen.

Als je de klankschaal 3 minuten tegen je hoofd houdt en een hoge toon hebt is ook ontspanning.

In Pelgrims soep gegeten en kaarten gekocht.

Dambar heeft gebeld.

Co is naar de kapper en ik heb de kaarten geschreven.

Toen naar professor gelopen en daar thee gedronken met hem en zijn vrouw.

Hij was erg negatief over de opening en het zou waarschijnlijk niet doorgaan.

Vanwege de staking kan de post de deur niet uit en kunnen de uitnodigingen niet verstuurd worden.

Dit was zeer teleurstellend voor ons.

Bij Potala Guesthouse wat french fries en pakoda's gegeten, heerlijk!!!!

We eten nu wat vaker kleine beetjes, vanwege Co zijn suikerziekte.

Op weg naar SG chocolaatjes gekocht voor Samjhana, want ze is vandaag jarig.

Even gerust en gedoucht en maar weer naar New Orleans.

Lekker gegeten en koffie in Niek's Place van Moniek Groenewoud.

In SG nog even op het balkon met een Israëliische jongen, Shachar, zitten praten, die hier al een tijdje is. Zijn naam betekent dawn in het engels.

Laat naar bed.



ZATERDAG 15 APRIL.

Vroeg wakker, thee bij Madan en daarna naar Pumpernickel. Ontbijt met thee en vers fruit.

Toen we erheen liepen, zagen we aan het eind van de straat een vredesdemonstratie, dus hebben we een andere weg genomen.

Als we zitten te ontbijten, horen we ineens om ons heen dat alle rolluiken van de winkels omlaag gaan, de voordeur gaat op slot en de achterdeur gaat ook dicht.

De demonstratie komt voorbij en daarna is alles weer open.

Dit is wel vreemd, we zitten lekker te ontbijten en buiten is het onrustig.

Op het balkon zitten lezen en dan begint de ellende: alle winkels gaan dicht, geen verkeer op straat.

Dit is dus de curfew, waar we over gelezen hebben, het is een uitgaansverbod voor alle Nepalezen.

Madan maakt noodle soep voor ons en daarna toch Thamel ingelopen.

De toeristen kunnen dus wel naar buiten en sommige winkels zijn wel open.

Het atelier waar we vorig jaar t shirts hebben gekocht, was wel open en we hebben een aantal t shirts besteld.

Bij Norfield Café hebben we weer wat soep gegeten, want mijn maag doet een beetje raar.

Ik gebruik maar wat norit voor de zekerheid.

We bellen Dambar en hij komt morgenochtend om 8 uur. We drinken een glaasje wijn en Co gaat even rusten.

Tendy komt ook morgenochtend om te kijken of we toch een kleine trekking kunnen gaan doen.

Email naar huis gestuurd en bij New Orleans gegeten. We krijgen een drankje van Navraj.

Een journalist met vreselijk lelijke tanden, die bijna zijn mond uitvielen, heeft ons geïnterviewd voor zijn krantje.

We kwamen in gesprek met een Engelse vader en zijn zoon: John en David en met zijn vieren hebben we nog een afzakkertje genomen bij Niek.



ZONDAG 16 APRIL.

Goed geslapen en om 7 uur op. Madan maakt ontbijt: yoghurt, met fruit en broodjes.

Madan haalt eerst het fruit en de yoghurt uit de winkel, dus vers!

Om 8 uur komt Dambar en we doen een bestelling.

Om 9 uur komt Tendy en die regelt dat we een paar dagen de vallei in kunnen.

Morgenochtend om 5 uur worden we opgehaald, want dan durft de auto de stad nog wel uit.

Er komt dan een papier op de auto met: tourist only.

Hij regelt een gids voor ons, familie van hem, zijn naam is Dendy.

Email naar huis gestuurd en soep gegeten in Norfield.

David en John kwamen nog even bij ons zitten, ze gaan vandaag naar huis.

Terug naar SG en even gerust. Daarna op het balkon met een pot thee.

Gedoucht en een glaasje wijn en om 5 uur naar Fire and Ice gelopen.

Daar kunnen we eindelijk Bimal begroeten, die stiekem in het donker naar dit restaurant is gekomen.

Lekker gegeten en een goed gesprek met hem gehad.

We zijn weer wat optimistischer over de opening enz.

Glaasje wijn op het balkon en op tijd naar bed, want morgen moeten we vroeg op.

MAANDAG 17 APRIL.

Om 4 uur gaat de wekker af en om half 5 ontbijt. Madan is speciaal vroeg voor ons opgestaan om yoghurt met fruit voor ons te maken.

Om kwart voor 5 komt er een grote jeep voor rijden met onze gids erin.

De chauffeur brengt ons eerst naar Bodenath en daar heeft Tendy de formulieren voor ons voor het hotel in Dulikhel.

We rijden naar Sankhu en van daaruit gaan we lopen.

Als je denkt dat de Kathmandu Vallei vlak is, nou mooi niet!!!

We gaan dus weer gewoon klimmen en komen meteen in een andere wereld.

Smalle paadjes, stenen, heel veel stenen, soms enge paadjes omlaag en moeizaam omhoog.

Het gevoel is er weer!!!

We klimmen van 800 meter naar 2000 meter, naar Nagarkot en onderweg drinken we thee en geven ballonnen en speldjes weg.

Ook de parfum vindt goede aftrek.

Om half 10 arriveren we in Nagarkot en gaan op zoek naar een hotel.

David en John raadden ons een hotel aan: hotel Country Villa.

Dit was een heel eind lopen vanuit het centrum, maar was wel prachtig, maar heel duur.

Een kamer kostte 40 US dollar en dat vonden we te gek.
We hebben daar wat gedronken en zijn verder gaan zoeken.
Uiteindelijk vinden we een hotel met een eenvoudige kamer voor 15 US dollar met douche en toilet.
De naam is Space Mountain Hotel en er staat als tekst: **where heaven meets earth.**
We zijn eerst lekker gaan rusten tot half 1.
Douchen en lunchen in het hotel en daarna gaan we met Dendy het centrum van Nagarkot in.
We kijken wat winkeltjes en drinken thee.
Het is erg rustig en er zijn weinig toeristen.
Ik heb nog olie gekocht voor mijn spieren en die heb ik dus lekker ingesmeerd.
Om half 7 eten en alles ging mis.
We bestellen allebei macaroni met patatjes vooraf.
Ik kreeg patatjes en Co macaroni en daarna kreeg ik macaroni en waren ze Co vergeten.
We dronken lemon soda en de soda die ze gaven was oud, want er zat geen prik meer in.

Het eten smaakte lekker en we hebben koffie in de lounge gedronken, maar ook daar zaten we met zijn tweeën.
Co masseert mijn benen en daarna op tijd naar bed.



DINSDAG 18 APRIL.

s' Nachts om half 11 word ik wakker van lichtflitsen.
Het regent en het onweert en bliksemt.
Het begint heel hard te waaien en te regenen.
Als het onweer boven het hotel is, klinkt er een harde klap: een van de stoelen is buiten omgevallen.
Onrustig geslapen en om half 7 wakker.
Het regent nog een beetje, maar we pakken de tas weer in en ontbijten om half 8.
Ik heb geen regenjas bij me, alleen maar mijn fleecje vest en Co zijn jas.
Ik heb wel een klein parapluutje in mijn rugtas.
De eerste uren lopen we omhoog en gaat het steeds harder regenen.
Ik moet naar de wc en doe het maar in een veld.
Geschuld bij het leger en in een klein theewinkeltje.
Daarna naar de top en van daaruit naar beneden.
Het giet en het pad is bezaaid met stenen en de modder zuigt aan onze schoenen.
Regelmatig schuilen we even en eten soep in een klein huisje en weer verder.
Ik vind dit niet leuk, want mijn vest is doorweekt en ik kan mijn mouwen uitwringen, wat een waanzin!!
In Banepa thee en nadat ik daar naar het toilet ben geweest, lopen we verder.
Het is nog ongeveer een half uur en we zijn doorweekt.
We lopen omhoog richting hotel en er komen ons duizenden mensen tegemoet die gaan demonstreren tegen de koning.
Ze roepen leuzen en dit vind ik toch wel een beetje bedreigend.
Eindelijk komen we bij het High View Resort aan.
Dan moeten we nog een aantal trappen op en dan zijn we er eindelijk om kwart voor 4.
We maken de rugzakken leeg en alles is doornat.
We lenen allebei een broek en sokken en krijgen een elektrische kachel om onze spullen te drogen.
Zelfs Co zijn geld is doornat en hij droogt het voor de kachel.
Om 5 uur drinken we thee in het restaurant met pakoda's en we trakteren onszelf op een fles wijn.

Co gaat weer kleren drogen en ik kruip even in bed, alles is klam.
Om half 8 diner. Co bestelt een vegetable sizzler en ik eet fried rice. Dit smaakt lekker met een glaasje wijn.
We zitten tot 10 uur te kletsen met de manager en zelfs Dendy eet zijn dal bhat aan onze tafel.



WOENSDAG 19 APRIL.

Heerlijk geslapen en we worden lekker laat wakker.
Vanochtend vroeg was het helder, maar nu zit alles weer potdicht en het regent ook weer een beetje.
We doen vandaag niet de wandeling naar Namabhudda, want dat is te lang: 8 uur lopen.
Eerst lekker ontbijten om 9 uur.
We nemen lekker scrambled egg, toast en thee en er wordt nog een appel voor ons geschild.
Maar het fruit komt al minder binnen, vanwege de staking.
We lenen een paar sokken en gaan straks naar de oude stad.
Morgen gaan we lopen naar Bhaktapur, omdat de chauffeur niet hier kan komen.
Het is erg onrustig in Banepa en hij neemt het risico niet.
Ik voel mijn spieren behoorlijk, dus lopen is goed.
Onze broeken en fleece zijn aardig droog, dus om half 12 lopen we met Dendy richting oude stad.
Overall zijn kinderen die op de foto willen en als ze zichzelf dan zien, zijn ze heel verbaasd.
Dan lopen we een weg omhoog, langs huisjes, door tuintjes, langs grote koeien, door water en over een muur en dan komen we bij een mooi huis in aanbouw met een restaurant.
Een jongen brengt ons thee en heerlijke chow mein.
Daarna verder naar boven, want daar is de Kalitempel.
Dit is nu een legerfort, maar we mogen door het prikkeldraad naar boven om de tempel te bekijken.
Hier hebben we een prachtig uitzicht over de vallei en de militairen zijn heel aardig tegen ons.
We nemen de korte weg naar beneden en terug naar het hotel.
Aangezien het nu mooi weer is, hangen we alle kleren op het dak om te drogen.
Ik ga lekker douchen en als Co naar boven komt, is bijna alles droog.
We hebben nu een prachtig uitzicht over de vallei vanuit onze kamer.
Dendy vertelt ons dat er morgen geen vliegtuigen vliegen, lokaal en internationaal.
Om 7 uur naar het restaurant en daar hebben we heerlijk gegeten en een glaasje wijn gedronken.
Tijdens de koffie kwam op de televisie het nieuws dat de curfew duurt vanaf vannacht 2 uur tot 8 uur s 'avonds.
Ook in Bhaktapur, dus weten we niet wat we gaan doen.
De manager zegt: ga naar de politie, vraag om een permit.
We bellen Tandy en die zegt: doe het niet, blijf daar, neem geen risico, blijf nog een nacht en ga morgen wandelen naar Panatti village, dit is een wandeling van 5 uur.
We gaan om half 10 naar onze kamer, lezen nog even en gaan dan slapen.

DONDERDAG 20 APRIL.

Vroeg wakker, want ik verga van de spierpijn en neem dus een paar paracetomols.
Co masseert mijn benen en we hebben een prachtig uitzicht vanuit ons bed over de bergen.
We zien om kwart voor 6 de zon opkomen.
Wat nog vochtig is, hangen we nog even buiten.
Om 8 uur ontbijt en toen kwam Co erachter dat hij niet genoeg medicijnen bij zich heeft, dus besluiten we toch om naar Bhaktapur te gaan lopen.
Afscheid van de mensen in het hotel en dan lopen we naar Banepa.
Daar vragen we de politie of we door kunnen lopen en ze zeggen ja.
Overall kinderen, met hen op de foto, thee onderweg.
Als we Banepa uitgaan, komen we in het district Bhaktapur. Mensen en kinderen blijven achter bij de poort en vinden het maar niets dat wij wel doorlopen.
Er kwamen 3 mannen met ons mee die naar Kathmandu moesten.
In Palansa worden zij teruggestuurd en wij mogen door, nadat er aan een hogere politieman toestemming was gevraagd en toegekend.
Om half 1 eerst even lekker noodle soep eten en Dendy krijgt zijn dal bhat.
Als alles goed gaat, worden we vanavond na 8 uur opgepikt door de chauffeur en slapen we weer heerlijk in SG. Ik hoop het van harte!!
We lopen op de snelweg, geen verkeer, wel veel mensen en kinderen. Af en toe een checkpoint, maar steeds mogen we door.
In Bhaktapur is er nog een vervelende militair, maar uiteindelijk lopen we in de straatjes van Bhaktapur.
Er is een demonstratie gaande en wij gaan wat drinken in een restaurant.
We proberen uit te leggen aan de manager hoe het hotel er uit zag, waar we in 1998 hebben gelogeed.
Hij loopt met ons mee en ja hoor, het is hetzelfde hotel, Bhadgaon.
We worden verwelkomd en we vragen of we een kamer kunnen krijgen om even te rusten en te douchen. Dat kan.
Heerlijke warme douche en schone spullen aan.
Hier blijven we tot half 9 en dan naar KTM.
Even een uurtje gelegen en toen beneden wat gedronken.
Het heeft heel even heel hard geregend en geonweerd. We gaan met Dendy even een stukje om, maar ik vind het niet prettig.
Er zijn veel mensen op straat, de winkeltjes allemaal dicht, alleen de groentemarkt is open.
Op het plein zijn jongeren die de militairen uitdagen, fluiten en joelen en een autoband in de fik steken.
Wij kunnen het vanaf het dak allemaal goed bekijken. Ik voel me hier niet op mijn gemak, maar in KTM is het niet beter, maar daar hebben we meer een gevoel van thuis.
We zien het bericht op de tv dat er 3 mensen zijn gedood bij een demonstratie bij Bodenath.
We bestellen eten, macaroni met kaassaus, maar er is geen kaas.
Er zijn ook haast geen limoentjes meer of ze zijn 10 x zo duur.
Dit is zo'n waanzin en we denken, wat doen we hier?
Dan bestellen we vegetable chop suyz met diet coke, maar ook daar is er nog maar 1 van.
Het smaakt heerlijk en na de koffie wachten we op de chauffeur.
Buiten blijven de jongeren schreeuwen naar het leger en aan de grote tempelbel hangen.
Dit maakt ontzettende herrie.
We hebben Dendy zijn fooi gegeven en dan belt de chauffeur dat hij om 8 uur gaat rijden.
Maar dan komt het bericht binnen dat de curfew is verlengd tot vannacht drie uur. Co heeft zijn medicijnen nodig en toen klapte ik even in.
Dendy probeert een ambulance te regelen, maar die is er niet.
Ik vind het ook wel een beetje flauwe kul.
We bellen de toeristen politie in KTM maar voor hen en voor de ambulance chauffeur is het ook niet veilig, er wordt zelfs naar hen stenen gegooid.
Uiteindelijk regelt de manager dat Co samen met Dendy en een andere Nepalees door de straatjes naar het ziekenhuis kan om medicijnen te kopen, die hij zo mee krijgt.
Ik neem maar een lekker glas wijn en we houden de kamer maar aan.
De curfew eindigt om 3 uur vannacht, dus misschien om 5 uur naar KTM?
We proberen maar wat te slapen.
Dendy en de manager hebben echt hun best voor ons gedaan.
Om 4 uur werden we wakker en keken naar het nieuws, maar daar werden we niets wijzer van.

Nog maar even slapen en waarschijnlijk gaan we morgenochtend naar KTM lopen, zo'n 15 kilometer.



VRIJDAG 21 APRIL.

Dan wordt er om 6 uur in de ochtend op onze deur gebonsd en Dendy en de manager zeggen dat er een man beneden is met een jeep die zo weer naar KTM teruggaat en als we meewillen dat we dan in 10 minuten beneden moeten zijn.

Ik heb me nooit zo snel aangekleed en zonder te wassen en tanden te poetsen gaan we naar beneden.

Het bleek een Engelsman te zijn die samenwerkt met dit hotel en net iemand had afgeleverd.

Er is nog tijd voor een kop koffie en na afscheid van het personeel gaan we op weg naar KTM.

Hij zet ons af bij het vliegveld en daar kunnen we een taxi nemen naar SG.

De taxi is schandalig duur, maar we zijn blij dat we bijna thuis zijn.

We nemen afscheid van Dendy en lopen naar SG waar Madan heel verbaasd en blij is om ons te zien. Ook Samjhana en Sjachar verwelkomen ons. Gedoucht en schone kleren aan, vuile was weggebracht en dan gaan we Thamel in.

De winkeltjes gaan allemaal dicht vanwege de curfew, heel triest om te zien.

Een paar restaurants zijn open, dus gaan we naar New Orleans voor ontbijt: yoghurt met muesli en fruit en een grote pot thee.

Naar Tibet Guesthouse gelopen, maar we lopen net Mart en Elly mis.

René gebeld en het vliegveld voor onze bagage, maar ook zij werken niet.

Ischor gesproken in Pokhara en hij vertelt dat Mart en Elly in ieder geval in KTM zijn.

Ik leg hem uit dat wij graag naar hun hotel hadden willen komen, maar dat vliegen naar Pokhara er gewoon niet in zat, vanwege de stakingen.

Om maar te zwijgen over het busvervoer, dus volgende keer gaan we weer naar het hotel aan de lakeside in Pokhara, want we hebben 2 bonnen met 2 gratis overnachtingen van Rob gekregen.

Ik vergeet mijn tas in New Orleans en we rennen terug, maar gelukkig hangt hij nog aan de stoel.

De straten zijn nu echt leeg, op de politie en het leger na.

Toeristen die naar het vliegveld willen, wachten bij de lege taxi standplaats op de bus die hen weg zal brengen.

We hebben nog wat broodjes en wijn kunnen kopen, dus we gaan maar in de tuin van Madan zitten.

Pratys draagt het pakje wat we vorig jaar hebben gegeven.

Boven zit de dikke mevrouw, die we steeds tegenkomen, op het balkon. Het blijkt een Engelse journaliste te zijn, die met haar vriendin in SG verblijft.

We eten de broodjes in de zon op en gaan daarna naar het hotel lopen waar René woont met kaas en jodenkoeken.

We drinken koffie bovenop het terras en daarna gaan we weer naar Tibet Guesthouse om Mart en Elly te ontmoeten.

Bij hun hotel in de tuin gezeten, soep gegeten en lekker bij gekletst.

Toen we terugliepen, kwamen we langs een winkeltje waar ze tanka's aan het maken waren, de winkel was half open en we gingen naar binnen.

3 prachtige tanka's gekocht en terug naar SG.

Daar even lekker relaxen en een glaasje wijn en om 7 uur kijken we naar het nieuws.

De koning spreekt, hij geeft de macht terug aan de regerings partijen, maar of dat genoeg is, moet nog uitwijzen.

Koninginnedag morgen gaat niet door, jammer hoor, vooral voor het gezin van Dambar, die het hele jaar uitkijkt naar de kaas en haring.

Vanavond hebben we een keer bij KC's gegeten: vegetable spinazie quiche en Co gebakken bruine rijst met groente en 2 gepofte aardappelen.

Het is rustig op straat. De mensen reageren een beetje gelaten op het nieuws. De curfew en staking gaan gewoon door.

Ben benieuwd wat morgen brengen zal.

Bij Madan gemaild en de post gelezen. Glaasje wijn op het balkon en daarna naar bed. Het was een enerverende dag en het is heerlijk om weer hier te zijn.



ZATERDAG 22 APRIL.

Goed geslapen en gedoucht. Madan maakt weer lekker yoghurt voor ons.

Het is weer druk op straat, de auto's rijden weer, de winkels zijn open en ook de rikshaws rijden weer. Co belt Bimal om te vragen of hij eventueel mee wil naar het vliegveld, maar dit is gesloten vanwege de zaterdag.

Dan proberen we om naar Bimal zijn huis te komen en vandaar met een auto naar ons gebouw te gaan, maar de taxichauffeurs durven het niet aan of we moeten 1000 rupees betalen.

Teleurgesteld lopen we terug en horen we dat er weer curfew is tot 8 uur vanavond.

De mensen moeten dus vanaf 12 uur weer binnen blijven.

We besluiten om Dambar te bellen en gaan naar zijn huis lopen.

Daar worden we eerst door Jos ontvangen met koffie en daarna soep en dan kunnen we Dambar zijn huis bewonderen.

Er is een etage opgebouwd en op het dak staat een tempeltje. Heel mooi!!

Co maakt een fotoreportage van de tot standkoming van de vredesduif voor de presentatie bij de 40 MM.

Dambar laat heel trots zijn nieuwste aanwinst zien, een auto, alleen hij kan er nu niet in rijden.

Ouders begroet en de jongens van de factory.

Thee met Sannani en toen begon het vreselijk te onweren en te regenen.

Ondertussen was er een demonstratie gaande vlak voor Dambar zijn huis. Toen het droog werd, afscheid van de familie genomen en teruggelopen naar SG. Ik kreeg nog een mooie ring van Dambar en Co heeft er een armband bijgekocht.

De straten in Thamel zijn nu een grote modderpoel, hoe ziet het er hier tijdens de moesson uit?

Madan maakt noodlesoep voor ons en we drinken er een glas wijn bij.

Elly en Mart komen bij ons en samen een borrel gedronken. Daarna naar New Orleans en daar lekker gegeten en koffie bij Niek.



ZONDAG 23 APRIL.

Goed geslapen, maar we horen van Madan dat er weer curfew is vanaf 9 uur. We worden er nu moedeloos van.

We willen eindelijk onze spullen eens van het vliegveld gaan halen.

Het is wel mooi weer, de zon schijnt. Dus eerst maar ontbijt op het balkon.

Geld gewisseld, de rupee is behoorlijk aan het zakken.

We begonnen met 84 rupees en nu krijgen we nog maar 82 per euro.

Madan heeft ondertussen het vliegveld gebeld en krijgen nu eindelijk het bericht dat de spullen er zijn.

Nu moeten we alleen wachten tot er even geen curfew is om de bagage te halen.

Op straat spelen de kinderen, het huisvuil stapelt zich op en de voorraden slinken. Er is haast geen benzine meer.

De prijs van groente schiet omhoog, zout is 2 x zo duur.

Mensen die dagloner zijn, zoals de taxi chauffeurs en de rikshaw rijders hebben dan geen inkomen. Het is heel triest.

We proberen om een fiets te huren, maar ook daar vragen ze hoge prijzen voor en ik vind het ook geen prettig idee dat we straks aan het fietsen zijn in de lege straten.

We willen graag naar de 4 meiden, maar dat kan dus niet.

We lopen een rondje en worden een beetje moe van dit gedoe. Waar is het eind? Kunnen we nog naar ons gebouw deze vakantie?

We weten ook niet of Bob en Frances nog komen.

Een uurtje gelegen en gedocht, deze is in ieder geval lekker warm.

Soep besteld bij Madan, boodschappen gedaan en gegeten bij le Bistro: lekker pizza en koffie toe.

We sturen een email naar huis en er zijn weer wat winkeltjes open.

De toeristen die er zijn, lopen op straat.

We komen Arno en Susanne tegen en maken een praatje.

Arno wil van de week wel een cd rom van onze foto's maken.

Op het balkon een wijntje en Co een whisky. Bob en Frances hebben nog gebeld en ze komen wel.

MAANDAG 24 APRIL

Vannacht ging het behoorlijk te keer: onweer en regen.

Vroeg op, want we gaan lopen naar de Swayambunath om Lajali van SNV te ontmoeten.

Dit moet vroeg, want om 9 uur begint de curfew weer.

We hebben broodjes voor onderweg.

Kathmandu wordt wakker, veel verkopers van groente en fruit, vrouwen die een puja brengen: schaalte met bloemen, rijst en geld.

Bij Swayambu stond Lajali al te wachten en we lopen de treden op naar boven, dit valt elke keer weer tegen.

Boven even gezeten en een goed gesprek gehad, tot een brutale aap het broodje uit Lajali haar tas pakte.

We nemen een andere weg naar beneden en nemen afscheid en lopen terug naar Thamel.

Bloemenslingers gekocht voor Madan en Samjhana, ze zijn vandaag 2 jaar getrouwd en een klein bloemenslingertje voor babu.

Co en Madan gaan samen op de motor op weg naar het vliegveld om te kijken of ze de bagage kunnen krijgen.

We krijgen de groeten van Sjachar, hij is op weg naar India.
 Prof heeft nog gebeld en vraagt of we vanmiddag langskomen.
 Het is vandaag curfew van 11 tot 6 uur en ik hoop dat de mannen op tijd terug zijn.
 Er was een heel circus voor nodig om onze bagage te krijgen, veel mensen die zich ermee bemoeien, tientallen formulieren invullen, dan naar een andere hal, zwart geld betalen en geen ontvangstbewijs, alles wordt open gemaakt en uiteindelijk krijgt Co het mee.
 Taxi heel duur betaald om het naar SG te brengen en dan in curfew terug naar SG, Madan op de motor.
 Overall moeten ze vertellen waarom ze op straat zijn, maar gelukkig komen ze heelhuids weer aan met de bagage.
 Madan gaat douchen en dan nemen Co en hij een biertje, dat hebben ze wel verdiend.
 Nu kan ik tenminste wat gaan doen, alles uitpakken, de reiswieg gaat naar Samjhana en alle baby kleertjes. Ze is er erg blij mee.
 We geven Madan wat geld, omdat Samjhana ook wat geld kreeg, wat nog van Dick en Trudy was.
 Dit was een leuk huwelijks cadeautje.
 We eten lekker chow mein, want we hebben nu wel trek.
 Madan krijgt overhemden en t shirts van ons.
 Even rusten en dan de kunstwerken bekijken.
 Eentje is er beschadigd van achteren, maar Madan zegt dat hij het wel kan maken.
 Alle certificaten liggen op volgorde en kunnen bij de desbetreffende beer gedaan worden.
 De wederhelft van Elise is nu van Pratyus.
 We drinken een wijntje en om 7 uur komen de meiden.
 Ik ga met Marijon en Gerdine naar Fire and Ice pizza's halen en salades.
 Co haalt wijn en de twee andere meiden dekken de tafel en zetten kaarsjes neer.
 Met zijn allen gegeten en daarna helpen de meiden met de afwas.
 Om kwart over 10 gaan ze lachend en zingend weer naar huis.
 Als we om half 11 in bed liggen, brengt Madan de telefoon boven en dan vertelt prof dat de koning een belangrijke mededeling heeft.
 We zetten de tv aan, maar kunnen er geen wijs uit worden, we zien het morgen wel.



DINSDAG 25 APRIL

Als we wakker worden is Madan heel blij: de koning heeft de macht aan de regering teruggegeven en er is grondwettelijk vastgelegd dat hij deze nooit meer kan afpakken.
 Het wordt nu een constitutionele monarchie, net als in Holland.
 De koning trekt zich dus terug.
 Vandaag zou er een aanval plaatsvinden op het paleis en hij heeft eindelijk ingezien dat het zo niet langer kan.
 Het volk heeft gewonnen, hoewel daar wel een paar doden voor zijn gevallen.
 Dit zijn nu martelaren en worden geëerd.
 Nu alleen de Maoïsten nog, als zij verkiesbaar zijn, kan het volk dus op hen kiezen en komen ze in de regering.
 Vandaag dus geen curfew en geen stakingen, we kunnen het bijna niet geloven.
 We lopen naar Tibet Guesthouse om te kijken of Mart en Elly wakker zijn en gaan met hen ontbijten bij Helena's, boven op het dak.
 Daarna wat dingetjes gekocht bij Ghyamjo. Iedereen is blij!!!!
 Ondertussen heeft Bimal gebeld en we gaan met de taxi naar het kantoor op Babar Mahal.

We kwamen vanochtend de taxi chauffeur tegen die ons vorig jaar een paar keer gereden heeft. We krijgen zijn mobiele nummer en kunnen hem dus steeds bellen, zijn naam is Shudarsan of zoiets. Hij brengt ons naar SGCP en daar kunnen we eindelijk iedereen omhelzen: Bimal, Guni, Shova, Rajendra, Suresh en Aradana en de rest die er allemaal zijn. En dan gaan we eindelijk met Bimal naar ons gebouw en dat ziet er prachtig uit. We lopen er omheen, gaan naar binnen en bewonderen de gordijnen, de vloerbedekking en de trap. Hier hebben we het allemaal voor gedaan. Terwijl we daar zijn, valt er een flinke hagelbui, maar die duurt maar even. Geluncht met Bimal en terug naar SG. Wijntje op het balkon en mijn dagboek bijgeschreven. Even gerust en daarna geshopt: klingeltjes + gebedsmolentjes gekocht. Email naar huis gestuurd met het goede nieuws en naar New Orleans, het is hier nu heel rustig, want alle restaurants zijn nu weer open. Bij Niek koffie en een borrel en met René zitten kletsen. Dit was een memorabele dag voor ons, maar vooral voor de Nepalezen. Het is nog niet allemaal voorbij, maar het begin is er.



WOENSDAG 26 APRIL.

Het is mooi weer en we worden vroeg wakker. Gedoucht en thee op het balkon. Ik ben ondertussen de tweelingknuffels van hun certificaat aan het voorzien. De kranten staan vol met het goede nieuws en foto's van juichende mensen. India gaat helpen om Nepal weer snel te bevoorraden. Bimal en Susi bellen voor een meeting op kantoor om half 11, maar eerst gaan we ontbijten bij Pumpnickel. Daarna naar Tibet Guesthouse en Arno maakt een cd rom van onze foto's en drinken we koffie met hem en Susanne. Taxi besteld en naar het kantoor van Bimal. Goede meeting met Susi en prof over de opening van ons gebouw, dat nu toch op 2 mei kan plaatsvinden. Het wordt een klein feestje, maar daar zijn wij allang blij mee. Met de taxi terug en een bloes voor mezelf gekocht voor de opening en 4 t shirts voor ons bestuur. Wijntje op balkon en noodle soep. De bevolking kan per dag 10 liter benzine halen, dus er staan gigantische rijen bij de benzine stations. Morgen 20 liter en daarna is het weer normaal. Het wordt donker en het begint te onweren en heel hard te regenen. Alle knuffels hebben nu hun certificaat. Als Co gedoucht heeft komt Pasang langs. We geven hem de cadeautjes en vertellen hem over het geld van Wendy. Hij moet er even over nadenken wat hij graag wil kopen. Susi komt langs om de spullen te halen die ingelijst moeten worden. We gaan naar de supermarkt, want die is na al die tijd weer open en er is weer wijn. De foto's van ons bestuur laten we lamineren en dan gaan we naar Mart en Elly. Het is voor hen de laatste keer en we eten met hen en met Jouraz en Binod, die ons vrolijk begroeten. De vriendin van Binod is er ook en een Nepalese vrouw: Anita Pradhan, zij doet iets voor Water aid in Nepal.

We eten in Tibet Guesthouse en dat was redelijk, het hield niet over.
Het was zo'n boot, inclusief vlees en garnalen, dus ik hoop dat dat allemaal goed gaat.
Afscheid van iedereen en naar SG en na nog een afzakkertje, lekker naar bed.



DONDERDAG 27 APRIL.

Redelijk geslapen. Ontbeten bij Pumpnickel. Het is vandaag in Nepal Moederdag!!!!
Het is heerlijk zonnig weer, zo'n graad of 20 in de ochtend.
T shirts en petten opgehaald en een paar mooi versierde ceintuurs gekocht.
Onze taxi chauffeur gebeld en die brengt ons naar Tendency die nu in een ander gebouw zit vlakbij Bodenath.
Tendency en Jos praten niet meer met elkaar, omdat Jos het niet eens is met de verhuizing.
Gebouw bekeken van de disabled women en foto's gemaakt voor Rob Kölber.
Als we het allemaal gezien hebben, zet Tendency ons af bij Bodenath en gaan we Bir, de broer van Ram, gedag zeggen.
We drinken een biertje en eten soep op het dak van het restaurant waar we al vaak geweest zijn, alleen is er nu een andere eigenaar.
Je hebt hier altijd een mooi uitzicht op de tempel en alle mensen die hun rondje aan het doen zijn, of het nou lopend of knielend is.
Het dak van de tempel wordt door een groep mensen van een nieuwe laag voorzien en dit gaat allemaal met de hand!
Terug met de taxi naar SG en even gaan rusten, want het is best warm.
Na een douche en een wijntje zijn we er weer helemaal klaar voor en gaan Co en Madan de rolstoel van Dick in elkaar zetten.
Ik film het en wordt een prachtig stukje film: twee mannen die met een rolstoel aan het stoeien zijn en als Co er later in gaat zitten, klapt hij achterover. Hilariteit!!!
Uiteindelijk lukt het en gaat Co een stukje de straat op en iedereen gaat meteen voor hem opzij, prachtig!
Daarna nog even shoppen en om half 8 zijn we bij Madan en Samjhana te gast voor dal bhat, onze eerste deze vakantie.
Eerst lekker wijn met kroepoek, kip, rauwkost en daarna dal bhat.
Koffie toe en dan stuur ik nog een mail naar huis en dan is het alweer bedtijd.



VRIJDAG 28 APRIL.

Goed geslapen en vroeg wakker. Onze wc is verstopt, dus Co moet op een andere kamer.

Madan is ons ontbijt aan het halen en we eten op het balkon.

Het is weer lekker weer, een beetje bewolkt, maar voor ons is dat lekker.

Na het ontbijt komt de bus van het project om de rolstoel en het behang te halen en vast naar het gebouw te brengen.

Wij gaan met de taxi naar Susi en vandaar naar de Holland Building. We hebben ook de kunstwerken mee.

Madan heeft er een latje achter gezet, dus het beschadigde doek is weer heel.

Als we bij ons gebouw komen, zijn alle kinderen er en het is heerlijk om te zien dat het gebouw helemaal gebruikt wordt.

Boven is een meeting bezig van Bimal met de vrouwen en daarna met de mannen.

We hebben het behangpapier op maat gemaakt en daarna alle kinderen en de staf hun handen of voeten erop laten zetten.

Het was een happening, de kinderen vonden het prachtig en wij ook!!!

Ook wij moesten eraan geloven, dus Co zijn voet en mijn hand zijn voor altijd vereeuwigd op het papier.

Ondertussen kwamen de 4 meiden binnen en die gingen ook helpen. Susi was druk bezig om spijkers in de muur te slaan voor de kunstwerken en we hebben alles afgedekt.

Het behang naar boven, want dan kan het drogen.

Daarna met Susi naar haar huis en heerlijk geluncht; sla uit eigen tuin met dal bhat.

Robi was er ook even.

Terug naar SG en even een uurtje gerust.

Ik breng de was naar Madan en na ons gebruikelijke glaasje wijn op het balkon, gaan we om 5 uur naar het vliegveld om Bob en Frances op te halen.

Het vliegtuig is er een half uur eerder en er zaten maar 20 mensen in.

Het is altijd weer fijn om hen te zien en we hebben elkaar goed omhelsd.

Met de taxi naar Tibetan Cottage en laten hen even bijkomen.

Als wij in SG op het balkon zitten, begint het te waaien, het wordt heel donker en dan begint het te onweren, bliksemen en te regenen.

Bob en Frances komen om 8 uur naar ons toe en we gaan met zijn vieren naar New Orleans om te eten en bij te kletsen.

Bij Niek drinken we koffie en daarna gaan we weer naar onze onderkomens. We zijn blij om hen weer te zien.



ZATERDAG 29 APRIL.

Koninginnedag in Holland, maar ook in KTM zal een bescheiden feestje worden gevierd in het Summit Hotel voor de Nederlanders.

Het is heerlijk weer en na het ontbijt wisselen we wat geld. Een paar lekkere broodjes gekocht bij de warme bakker en om half 11 zijn we bij Bob en Frances.

Met prof en de bus naar de Holland Building en ook Bob en Fran weten niet wat ze zien.

We hebben de schilderijtjes opgehangen en het behangpapier.

Het hek buiten is ook bijna klaar.

We gaan met zijn allen naar het huis van Susi voor een heerlijke lunch: speciaal voor Co maakt zij volkoren pasta met een glaasje wijn en als toetje een soort bakje met bessen uit eigen tuin, heerlijk!!! Daarna bespreking over het schoolgebouw. Het ziet er heel anders uit, dus we hebben heel wat te praten.

Het wordt toch laat en om 5 uur zijn we terug.

We bestellen de visitekaartjes en komen Dambar nog even tegen.

Kleine Pratyus begint ons nu te herkennen en lacht steeds tegen ons.

Het is best wel warm, maar er is geen tijd meer voor een douche.

Omgekleed en mijn oranje broek aan en oranje sjaal om en op weg naar het Summit.

We krijgen een rood wit blauw vlaggetje op en drinken oranjebitter en daar is de haring, lekker!!!

Daarna wijn, jenever, kaas, bitterballen enz.

Met een paar mensen gesproken en ze uitgenodigd voor 2 mei aanstaande.

De 4 meiden lopen met een oranje t shirt met een fotokopie van het hoofd van Beatrix erop.

Esther begint een polonaise, maar de mensen doen niet echt mee.

Dan begint Esther maar met René te sjansen en te zeuren dat ze bij hem in bad wil.

En hij vindt het prima!!!

Om 10 uur zijn we weer in SG en drinken thee bij Madan, die heel emotioneel wordt en tegen ons zegt, dat Jos heeft gezegd, dat wij alleen maar in SG verblijven omdat Jos dat wil.

We vertellen Madan, dat we het hier heel erg naar onze zin hebben en dat het onze wens is om hier te blijven, gelukkig gelooft hij ons.

Daardoor werd het toch weer laat.



ZONDAG 30 APRIL.

Lekker geslapen en na het ontbijt naar de kerk in Patan.

Het is best wel luxe dat we onze chauffeur kunnen bellen en dat hij er meteen is.

Het is een engelse mis en daarna gaan we op de koffie bij een Surinaams echtpaar uit Nederland, die in Nepal voor een paar jaar wonen: Paul en Rinia, heel aardige mensen.

Hij werkt voor de VN in KTM.

Daarna komt prof en Bozraj ons met de bus halen en gaan we naar het Lele park om het PIA monument te bekijken.

Prof heeft bloemetjes en fruit mee en wij de wierook.

Het is elke keer weer indrukwekkend om te zien hoe het park eruit ziet.

Het is alleen jammer dat er vlakbij een steenfabriek is gekomen, dus het is erg lawaaiig en erg stoffig. We hebben eerst onze broodjes genuttigd en toen naar de zuil van de Nederlanders.

We leggen het fruit neer en de bloemetjes in de urn en prof legt bij elke zuil een bloemetje neer, de schat.

Terug over de hobbelige weg, er zijn veel vrachtwagens met stenen die ons steeds passeren.

Dit gaat gepaard met stofwolken, maar omdat deze bus airco heeft, hebben wij er geen last van.

We moeten ook nog voor een bruiloftsstoet wachten, maar dan kunnen we weer naar Thamel.

Omgekleed en naar Dolce Vita voor een pizza en een cola. Dit smaakt heerlijk.

Visitekaartjes opgehaald, zien er goed uit.

Even een mailtje sturen en dan naar Niek's café, want ook hier wordt koninginnedag gevierd.

En dus weer haring en eigengemaakte bitterballen en oranjebitter.

Gezellige boel met Esther en Gerdine die trots vertellen dat ze heerlijk bij René in bad gelegen hebben.

Er zijn veel Nederlanders, Jos, Arno en Susanne, Gert en nog veel meer.

Om 9 uur lopen we naar Rum Doodle om samen met Bob en Frances de groep te verwelkomen die vanuit Tibet naar KTM zijn komen fietsen voor ons doel.

Het waren maar 3 Ieren en eentje uit Australië, want de rest lag al op bed, ze waren doodmoe!!

Morgen gaan we met ze naar ons gebouw.



MAANDAG 1 MEI.

Na het ontbijt bij Madan, lopen we naar Rum Doodle en daarnaast is het hotel waar de fietsgroep logeert: Hotel Vaisla.

Daar wachten we op de bus, wat erg lang duurt, omdat deze vastzit in het verkeer.

Nu alles weer normaal is, is er weer heel veel verkeer op straat met opstoppingen en met de nodige stank.

Eindelijk om 10 uur komt de bus en vertrekken we naar ons gebouw.

Frances en Ergus gaan met een taxi om professor op te halen.

De groep wordt ontvangen door Bimal en hij leidt de mensen rond door het gebouw.

Ze zijn allemaal diep onder de indruk.

Een van de vrouwen doneert haar fiets met 2 nieuwe banden.

Wij moeten hier eigenlijk helemaal niet zijn, want boven is een groepje kinderen een dansje aan het instuderen voor morgen, dus blijven we maar buiten.
De staf is druk bezig om alles schoon te maken en er worden voorraden en waterflessen binnen gebracht.
De fietsgroep uitgezwaaid en wij gaan met de bus van het project terug naar Thamel en Co en ik gaan lekker lunchen in New Orleans.
Het is drukkend warm en benauwd dus gaan we even rusten.
Bob en Fran komen straks om de rugtasjes te vullen.
Beneden zit didi popcorn te maken en Madan en zijn hulp vullen plastic zakjes met popcorn en maken het dicht met een lucifer.
We proeven en krijgen een schaal vol, lekker hoor.
Samen met Fran de tasjes ingepakt, 50 stuks, met popcorn, een tweelingknuffel, een foto van ons bestuur, tandpasta en een tandenborstel en een pen van onze stichting.
We doen de 500 rupees stukken in een envelop voor de staf: 40 in totaal.
Suzanne van Klaveren van de Icfon komt op onze kamer en drinkt een glaasje wijn met ons.
We gaan straks met zijn drieën eten, want ze kan morgen niet bij onze opening aanwezig zijn.
Ze moet al vroeg naar een van de projecten van de Icfon.
Lekker gegeten bij New Orleans en op tijd naar bed, want morgen is een belangrijke dag!!!!



DINSDAG 2 MEI: DE OPENING VAN HET FYSIOTHERAPIE GEBOUW.

Goed geslapen en gedoucht, tenminste, dat dachten we: er was geen water.
Iedereen het dak op naar het waterreservoir en uiteindelijk, als er weer water is, wij nemen maar een koude douche.
Ontbijten bij Pumpnickel.
Vandaag is dan de dag waar wij zolang naar toe hebben geleefd: de opening van de **HOLLAND BUILDING**.
Pumpnickel is nog dicht, dus gaan we naar Brezel Bakery en na een lekker ontbijt nog even wat kopiëren.
Omkleden en om half 10 komt de taxi, ik heb een witte rok aan met een rode Nepalese bloes en Frances heeft een mooie blauwe jurk aan.
Samen met hen naar het gebouw en we worden nu toch wel een beetje zenuwachtig.
Als we aankomen, staat er een grote tent voor het gebouw en daar zitten al veel mensen onder.
Wij moeten onze handtekening zetten in het gastenboek en krijgen een bosje gladiolen.
Bimal verwelkomt iedereen in het nepalees en daarna in het engels.
Professor houdt een lange toespraak over het ontstaan van SGCP en verschillende keren hoor ik Ben zijn naam voorbij komen, maar ook onze namen en die van Bob en Fran, Robi en Susi.
Dan wordt er door 2 kinderen van ons project een plaquette onthuld: **HOLLAND BUILDING** in het koper.
Dit is een heel emotioneel moment voor ons samen.
De kinderen zijn allemaal gekleed in culturele kleding en zijn allemaal mooi opgemaakt.
Dan doet Co zijn speech en hij is erg emotioneel, maar gelukkig neemt Bimal het steeds over om het in het nepalees te vertalen.

Co laat samen met Bimal een van de kunstwerken zien, die in het gebouw onthuld zijn. Gerdine en Paulien doen nog een act, met de armen van Paulien door het t shirt van Gerdine en ze laten zien hoe een gehandicapt kind zichzelf moet kunnen wassen en tanden poetsen. Hilariteit, maar of de Nepalezen het allemaal begrijpen? Marijon en Esther zijn er niet, want Marijon heeft heimwee en wil graag naar huis, ze zit nu op het vliegveld te wachten of ze meekan met een vlucht en Esther blijft bij haar. Jammer hoor! Dan mag ik de brief van Lieske voorlezen, dit ging eigenlijk wel goed. Ondertussen waren de 200 ballonnen en een aantal oranje ballonnen van Zeeman gevuld met helium en kregen alle kinderen en hun ouders een ballon. Bimal telde af en daar gingen alle ballonnen omhoog, met een kaartje eraan met de tekst: greetings to heaven, een groet naar Ben. Ook dit was best wel emotioneel. Terwijl buiten de ouders van het buffet genoten, hebben wij binnen de staf hun envelop gegeven. Als wij ook gegeten hebben, leiden wij de Nederlandse gasten rond: René, Susanne en Arno, Jos, en Gert. Ook Madan, Samjhana en kleine Pratyus lopen door het gebouw en onze taxi chauffeur doet zich ook te goed aan de dal bhat. Van René krijgen we een bloemenmand en van Susanne en Arno: 3000 rupees. (ongeveer 35 euro) Daarna delen Co en ik de rugtasjes uit en dan komt de moeder van Lisa ons speciaal bedanken en vertelt over de tijd, waarin ze Ben heeft ontmoet. Moe, maar heel voldaan, gaan we met een van de busjes terug naar SG, maar besluiten om onderweg nog even uit te stappen om bij de Age groep langs te gaan. Ook hier worden we blij verwelkomd en drinken wat met Saran en Bimala. Dan naar SG en we drinken samen een biertje op het balkon. Om 7 uur maakt Madan soep en terwijl we bij hem beneden zitten, valt het licht uit en moet Madan in het donker koken. Gelukkig zijn er kaarsjes. Bob en Fran hebben nog gebeld om met ons een borrel te drinken en over de dag na te praten. Dat doen we in een Tibetaans restaurant en drinken samen en klinken op de **HOLLAND BUILDING**.



WOENSDAG 3 MEI.

Na een goede nachtrust op tijd op en na het douchen en ontbijt, gaan we met Madan naar de Pashupatinath. Hier hangen de foto's van Noud en die willen we bekijken en we hebben een brief voor de manager. De foto's zijn prachtig en er leven hier dan ook veel oude mensen met prachtige koppen. We bekijken het centrum waar de mensen net hun dal bhat krijgen. Er staan 3 gigantische bakken waar de rijst, de dal en de groente in gekookt worden. Het tempelcomplex is helemaal opgeknapt en we herkennen ook niet veel meer van onze vakantie in 1998. Het ziet er prachtig uit en we lopen een rondje. Op een apart stuk zijn mensen bezig om hun doden te herdenken met bloemetjes en wierook. In de verte zie je en ruik je de rook van de burning ghats, want dit gaat de hele dag door. We eten een broodje en gaan terug naar SG en Co en ik lopen naar het kantoor van Gulf Air om onze vlucht te confirmeren en dat gaat heel snel.

Bij een bakery lekker pakoda's gegeten en wat gedronken, maar buiten staat een jongetje op het raam te kloppen en wijst naar zijn mond: hij heeft honger.

Dit kan ik niet aanzien en ik geef hem en zijn moeder een bagel, wat meteen zijn mond ingaat.

In Thamel kijken we nog even wat in de winkeltjes en drinken dan een biertje op ons balkon, het is erg heet.

We rusten maar weer, gaan lekker douchen en om half 6 komt onze chauffeur en brengt ons en een heleboel bagage naar het weeshuis van René, waar we door de kinderen worden verwelkomd.

Co zet de garage in elkaar en dan wordt het bijna oorlog, iedereen wil er een autootje door laten gaan.



Dan gaan de grotere jongens zich ermee bemoeien en zetten iedereen in een rij en om de beurt mogen ze een autootje door de garage loodsen. Prachtig!!

We geven iedereen een knuffel, een pet en ook de voetbal vindt aftrek.

Koffie gedronken en naar de meditatie gekeken.

De kinderen geven ons tekeningen en eigengemaakte armbandjes.

Daarna met de taxi naar 1905 om samen met René van een heerlijk menu te genieten: vis met groente en aardappeltjes. En natuurlijk een flesje wijn.

René moest op een gegeven ogenblik weg en liet ons met de rekening zitten.

Maar hij had alles al betaald, de rotzak.

Lopend terug naar SG en bij de taxi standplaats zijn veel travestieten bezig om hun boterham te verdienen.

Suzanne was terug en kwam nog even vragen hoe de dag was geweest van de opening.



DONDERDAG 4 MEI.

Op tijd wakker. In Holland is het vandaag doden herdenking.

Co prikt zijn suikerspiegel en die is keurig: 6.2.

Vorige week was het 6.6, dus dat gaat allemaal goed, ondanks de biertjes die we af en toe drinken.

Het is weer mooi weer en Madan maakt ontbijt voor ons met cheese toast.

Om kwart voor 9 komt Pasang. We hebben eerst even bij gekletst en dan gaan we met hem winkelen in een ander gedeelte van Kathmandu: Bhat Bazar.

We hebben geld van Wendy en Bart gekregen om hem in de kleren te steken en hij wil graag voor een mooie broek kijken.

Eerst waren we in een heel dure winkel, dus op zoek naar een wat goedkopere. Daar gaat hij passen en we kopen 2 broeken, 2 mooie overhemden, een riem en een jack. Dan nog een overhemd voor zijn oudere broer en een jack en t shirt voor zijn jongere broertje. Dit was bij elkaar 75 euro en we hadden 100 euro. Zo is het wel leuk winkelen, want ik koop voor mezelf ook 2 sportieve broeken, samen 1200 rupee en Co koopt een overhemd en ook een mooie broek.

De broeken van Pasang moeten korter, dus gaan we even met hem lunchen in een momo tent. Daar eten we pakoda's en momo's en drinken wat, het is er niet echt schoon en de wc is helemaal erg, dus we hopen dat we geen last krijgen.

Na de lunch halen we de broeken op, nemen afscheid van Pasang en gaan we terug naar SG. We gaan Thamel in, want we moeten nodig wat geld wisselen, dan halen we de t shirts op die we voor Bob en Fran gekocht hebben.

Het zijn dondergroene t shirts met de tekst: what did you do on may 2?

2 Mei is namelijk ook hun huwelijksdag.

We eten lekker soep in Pelgrims en dan terug naar SG om even te rusten en te douchen.

Om half 6 met Bob en Fran naar het huis van Guni en na lang zoeken, vonden we het eindelijk.

De dal bhat was heerlijk, maar ik voel me niet zo lekker, kramp in mijn buik, dus aan de norit.

Kleine babu was vandaag ook ziek, koorts en spugen en de engelse dame boven is gisteren in de modder gevallen en is nu doodziek.

Ze spuugt alles uit en het klinkt net of ze doodgaat, zo gaat ze te keer.

Na nog een wijntje gaan wij lekker slapen.



VRIJDAG 5 MEI.

BEVRIJDINGSDAG in Holland!!!

Vannacht moest ik dus een paar keer naar de wc, dus ik besluit om niet met Co en Suresh mee op huisbezoek te gaan, wat ik wel jammer vind.

Maar ik weet hoe sommige wc's in de huisjes eruit zien, dus blijf ik liever hier.

We ontbijten eerst nog samen en om half 10 komt Sudarzan Co halen en brengt hem naar Bimal voor een kort gesprek en daarna gaat hij met Suresh op de motor op huisbezoek.

Ik heb Jos gebeld en die komt naar me toe en we gaan straks samen lunchen, kunnen we nog even over Pasang praten.

Dambar komt nog even langs en de engelse vrouw zit weer op het balkon en voelt zich weer wat beter.

Ik bestel wat koffie en wacht op Jos.

Hij neemt Kumar mee en samen gaan we naar Pumpnickel voor een heerlijke lunch.

Daarna gaan Jos en Kumar weer naar huis, maar vlak daarna komt Jos weer terug.

Hij is gevallen en heeft een wond op zijn hoofd. Ik maak het schoon en doe er een pleister voor hem op. Hij is erg geschrokken.

Daarna ga ik ga richting Thamel en kom ik in het juwelierswinkeltje terecht, waar we altijd langs lopen. Die man zegt elk dag wat van mijn ketting en we hebben een leuk gesprek.

Ik koop een armband van hem voor 100 rupee en ga dan kijken of Ghyamjo er is, maar die is net even weg.

Ik kijk nog even voor kruiden voor Noud, maar in de gewone winkels is het veel te duur.

Als ik terugkom, gaat Madan net met Samjhana en babu naar het ziekenhuis, want de kleine heeft hoge koorts.

Ik ga even rusten en daarna douchen en mooi met een wijntje op het balkon mijn dagboek bijschrijven.

Als Madan terugkomt, gaat hij met mij naar Assam om kruiden voor Noud te kopen.

Dit is leuk, want nu kom je op een markt met allerlei kruiden en groenten, die ik helemaal niet ken.

Madan legt uit wat alles is en helpt mij om de kruiden te kopen. Dit is heel goedkoop.

Als we terugkomen, is Co ook weer gearriveerd. Hij heeft een mooie dag gehad met 3 huisbezoeken.

Ik kan het terugzien op de foto's.

Geld gewisseld en gegeten bij New Orleans.

We betalen ons guesthouse tot en met vandaag, anders wordt de rekening zo hoog en Madan heeft weer wat geld.

Ik heb pa proberen te bellen, maar die was er niet, dus spreek ik een boodschap in.

s' Avonds komen Bob en Fran nog even langs en praten we wat over de ontwerpen van de school onder het genot van een drankje.



ZATERDAG 6 MEI.

Vandaag is Hans jarig, gefeliciteerd!!!

Op tijd op en na het ontbijt gaan we naar de kerk.

Na afloop op de koffie bij Sabine, de Duitse fysiotherapeute.

We gaan met de taxi terug en lunchen bij Norfield Café. Het is drukkend warm vandaag.

Na de lunch lopen we naar Dambar en onderweg begint het te regenen.

Bij Dambar koffie en een borrel gedronken en het zilver opgehaald, wat we besteld hebben.

Terug naar SG en even rusten en na de douche om kwart voor 7 naar Bob en Fran.

We zijn door hen uitgenodigd om in Pelgrims te eten, samen met Robi en Susi.

Alle vier krijgen we een lepeltje met inscriptie: 2 mei 2006, van hen.

We aten dosa massala, dit zijn een soort opgevouwen pannenkoekjes met heerlijke groenten erin.

Na afloop besluiten we om nog een borrel te drinken bij G's Terrace, want daar komt gezellige muziek vandaan.

Zo gezellig, dat Robi en Susi en Co en ik nog even wat danskunsten laten zien.



ZONDAG 7 MEI.

Heerlijk geslapen, maar ik heb nog steeds een rare maag, maar het wordt wel beter.

Na het ontbijt hebben we nog wat broodjes gehaald en om half 9 richting Mustang hotel.

Samen met Maartje, een Nederlandse, gaan we met de taxi naar Kirtipur naar het gehandicapte en blinden project.

Maar eerst heeft Tsering al 2 keer gebeld. Jos zou hem gisteren bellen om te zeggen dat we een knuffel voor hem hadden, maar Jos liet niets meer horen, dus hebben we de knuffel aan een kleinzoon van Dambar zijn broer gegeven.

Toen wij net weg waren, kwam hij dus naar SG en onze taxi chauffeur heeft hem naar Mustang gebracht en daar was hij, samen met vrouw en kind, prachtig aangekleed om de knuffel te halen.

We voelden ons best opgelaten en geven hem maar geld en de belofte om volgende keer een knuffel voor hem mee te nemen.

Toen naar Kirtipur. Het is een prachtig centrum en die directrice heeft ons rondgeleid.

Ze maken prachtige potterie, weven kleden en placemats, kleine kinderen krijgen les, er wordt gezongen, dus best wel indrukwekkend.

Co en ik kopen een paar prachtige place mats en gaan weer terug naar SG.

Dambar komt nog even langs en dan begint het te regenen.

We eten lekker noodle soep en gaan even rusten.

Na de douche gaan we naar Ghyamjo om onze bestelling op te halen, maar eerst moeten we op de thee bij de tanka verkoper.

We krijgen van Ghyamjo een prachtige lei kado, met kleine tijgers en schapen, dit is een spelletje, wat iedereen in KTM kent.

Met Bob en Frances gaan we vanavond bij professor eten, weer dal bhat met allerlei lekkere snacks en drank.

Bimal en zijn vrouw waren er ook en ook Aradana.

Als we terug lopen, stuur ik nog een mailtje naar huis en ga dan toch aan de diarree remmers.

Om 1 uur s 'nachts gaat er bij ons naast een alarm af en dat blijft de hele nacht zo, vreselijk!!



MAANDAG 8 MEI.

Dit was dus een vreselijke nacht, slecht geslapen.

Om 8 uur ontbijt en we horen dat iedereen slecht heeft geslapen.

Suzanne komt nog even bij ons zitten en straks gaat ze met ons mee naar ons gebouw.

Dit wordt een dag van afscheid nemen.

Broodjes gehaald en om half 11 naar Dapakhel om daar afscheid te nemen van de kinderen en de staf. We krijgen nog een cadeautje van Suresh.

Daarna naar het kantoor van SGCP en ook daar nemen we afscheid van Bimal, van prof, Guni, Rajendra, en Susan.

We praten nog even met dr. Shresta over babu en hij zegt dat Madan maar langs moet komen met de kleine.

We krijgen een prachtige grote foto van ons en de voltallige staf.

Gerda, de moeder van Esther is ook gearriveerd om 3 weken vakantie met de meiden te vieren.

Als we terug zijn in SG en even gerust hebben, gaan we lekker op het balkon zitten en dan komen de 2 Nederlanders die met de jeep op vakantie zijn weer terug in SG.

We drinken met elkaar een wijntje en kletsen even bij.

Daarna komt Jos ons gedag zeggen en Susi, die voor Frances en mij een pak heeft laten maken.

Eerlijk gezegd vinden we het niet zo mooi, maar bedanken haar wel.

Met Bob en Fran gaan we naar New Orleans voor de laatste maaltijd daar en na lekker gegeten te hebben, nemen we ook hier afscheid van de jongens.

Nog even koffie bij Niek en daar geven we de rastaman nog even een hand en zeggen Niek gedag.

Bij Madan en Samjhana nog even in het restaurant gezeten en hij vertelt dat ze donderdag naar dr. Shresta gaan en de engelse arts gaat met hem mee.

Dan gaan we voor de laatste keer hier naar bed, om een lange vlucht tegemoet te gaan.



DINSDAG 9 MEI.

Vandaag is Michel jarig: 35 jaar, gefeliciteerd!!!

Goed geslapen en Co gaat nog even met Frances naar de Swayambunath lopen, ik blijf lekker hier. Als Co terug komt, gaan we ontbijten bij Pumpnickel en dan gaan we de tassen pakken.

We stoppen overal wat zilver in en bij elkaar hebben we zo'n 42 kilo.

Dan allebei nog een rugtas en een plastic tas die ook zo'n 8 kilo weegt.

Prof komt gedag zeggen en ook Tendy, die een brief voor Rob heeft. Voor ons het gele sjaltje.

Madan maakt nog lekker soep voor ons en terwijl we dit opeten, begint het vreselijk te hozen. De keuken in het restaurant begint overal te lekken.

Dan komt het afscheid van Samjhana, zij geeft ons het bekende sjaltje en wenst ons daarbij een goede vlucht en zegt dat ze ons zal missen.

Ik krijg nog pantoffeltjes en van Madan een kalender met alle foto's van de revolutie erop.

Madan heeft een auto te leen en brengt ons naar het vliegveld en daar ook van hem afscheid.

Bij het inchecken krijgen de grote tassen een riem er om heen en ze doen dit ook bij de plastic tas.

Deze wordt ook ingecheckt en bij elkaar is het 49 kilo, maar Co geeft de man 200 rupees en ze maken geen probleem.

Dit is gelukt, nu gaan we Bob en Fran zoeken.

En dan begint het wachten, we eten wat, we drinken wat, we lezen wat en we lopen wat rond.

Om kwart over 4 vliegen we naar Muscat, het vliegtuig zit vol met Nepalezen die er een bende van maken.



In Muscat moeten we 7 uur wachten en dit is vreselijk.

Frances is doodmoe en gaat op de banken liggen.

Bob en wij drinken wat en gaan een beetje lezen en ik ga ook op de bank liggen.

Dan om 1.40 uur plaatselijke tijd vliegen we naar Londen.

We krijgen warm eten, maar dat smaakt niet zo lekker.

Omdat we best wel moe zijn, lukt het om een beetje te slapen.

s 'Morgens krijgen we een licht ontbijtje en om half 7 lokale tijd komen we in Londen aan.

We eten nog wat met Bob en Fran en nemen afscheid van hen.

Co gaat even lezen, maar eerst gaan we een parfumerie in om mijn luchtje te kopen.

Dit is een cadeautje voor mijn verjaardag, want morgen word ik 56.

Als ik Ellen gebeld heb, schrijf ik mijn dagboek bij.

Ik lees alles nog even terug en besef, wat een vreemde reis dit geweest is.

Het was eerst heel vervelend, maar daarna ook weer heel leuk en eigenlijk zijn we blij dat we dit hebben mee gemaakt.

Ik bel Sandra en Ingrid ook even en ben blij om hun stemmen te horen.

Goede vlucht naar Amsterdam en 10 minuten eerder dan gepland komen we op Schiphol aan.

Onze tassen zijn er heel erg snel en daar zijn Lars, Iris en Ellen om ons te verwelkomen.



Het was weer een prachtige ervaring, met als hoogtepunt de opening van ons gebouw en we gaan nu weer sparen voor de school.
En volgend jaar hopen we dan weer naar Nepal te gaan.....